

Z obsahu:**Dni poznamenané
objevováním přítomnosti****Ježíše Krista**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
23. srpna 2000

- strana 2 -

»A co o mně říkáte vy?«**(Mt 16,15)**

Homilie Jana Pavla II.
při noční vigílii
mládeže 19. 8. 2000

- strana 4 -

Pravý chléb života

Homilie Jana Pavla II.
Tor Vergata
20. srpna 2000

- strana 6 -

Svědectví mladého**Angolana o vigílii****XV. SDM**

Bílá kronika

- strana 7 -

Po skončení**XV. světového dne
mládeže v jubilejním
Římě**

- strana 8 -

**Posilněte víru
svých pastýřů**

Joachim kardinál
Meisner

- strana 11 -

Když věda souhlasí

Orazio Petrosillo

- strana 12 -

Stařec a moře mládí

- strana 14 -

*XV. světový den mládeže v Římě
byl jednou z vrcholných událostí
Jubilejního roku 2000*

Dni poznamenané objevováním přítomnosti Ježíše Krista

Řím žil minulý týden nezapomenutelnou událostí: Světovým dnem mládeže, který vyvolal u všech silné a hluboké dojmy. Bylo to putování ve znamení radosti, modliteb a rozjímání.

Samovolně vyvstává v srdci první pocit, totiž pocit upřímného díku Pánu za tento opravdu veliký dar nejen pro naše město a pro církev v Itálii, ale na celém světě. Děkuji proto všem, kteří jakýmkoliv způsobem spolupracovali na realizaci tohoto setkání, které proběhlo v klidu a v maximálním pořádku. Znovu vyslovuji své uznání všem, od Papežské rady pro laiky až k Ústřednímu výboru Jubilea, Italské biskupské konferenci, římské diecézi, civilním a správním úřadům, pořádkovým silám, zdravotní službě, univerzitě Tor Vergata a různým organizačním dobrovolníkům.

V mysli se přirozeně vracím k tomuto opravdu mimořádnému setkání, které překročilo všechna očekávání, a řekl bych přímo všechny lidské představy. Pociťuji živou touhu opakovat všem těm chlapcům a děvčatům výrazy radosti, že jsem je o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie mohl

přijmout na náměstí Sv. Jana v Lateránu a na náměstí Sv. Petra.

Přetrvává ve mně hluboké dojetí, s jakým jsem se účastnil na Tor Vergata sbožní večerní vigílie a předbedal další den slavné závěrečné eucharistické slavnosti.

Když jsem letěl v helikoptéře nad tím prostorem, obdivoval jsem z výšky jedinečnou a uchvacující podívanou: obrovský koberec rozjásaných lidí, kteří jsou pospolu. Nikdy nebudu moci zapomenout na nadšení těch mladých lidí. Měl bych chuť všechny je obejmout a vyjádřit každému cit, jakým je spojuje s mládeží naší doby, které Pán světuje velké poslání ve službách civilizace lásky.

Nebot' co přišli hledat mladí lidé, ne-li Ježíše Krista? Co jiného je Světový den mládeže než osobní i společné setkání s Pánem, který dává smysl lidskému životu? Ve skutečnosti je to on sám, kdo jako první je hledal a volal, tak jak hledá a volá každou lidskou bytost, aby ji přivedl ke spáse a k plnému štěstí. A v závěru setkání je to opět on, kdo světil mladým jedinečné poslání, aby byli jeho svědky ve všech úhlech

světa. Byly to dni vyznačující se objevováním jeho přátelské a věrné přítomnosti, přítomnosti Ježíše Krista, jehož dvoutisící narozeniny oslavujeme.

Mladí lidé s nadšením typickým pro jejich věk odpověděli, že chtějí následovat Ježíše. Chtějí to udělat, protože se pokládají za živou součást Církve. Chtějí to udělat a kráčet

pospolu, protože se cítí jako Boží lid na pochodu. Neleká je jejich křehkost, protože počítají s láskou a milosrdenstvím nebeského Otce, který je podpírá v každodenním životě. Ať jsou odkudkoliv, všechny rasy a kultury se cítí bratry, které sdružuje jediná víra, jediná naděje a stejné poslání: zapalovat svět Boží láskou. Mladí si uvědomili, že mají v sobě potřebu smyslu. Hledají důvody pro svou naději a mají hlad po autentických duchovních prožitcích. Kež poselství Světového dne mládeže je přijímáno a prohlubováno všemi, jak těmi, kteří se ho účastnili, tak také ostatními jejich souvěkovci, kteří je sledovali v různých fázích a projevech skrze noviny, rádio a televizi!

Je nutné, aby evangelijní atmosféra, jakou dýchaly tyto dni, se nerozplynula, ale naopak, pokračovala a stala se atmosférou mladých společenství a sdružení, famostí a diecézí zvláště v průběhu Jubilejního roku, který vyzývá věřící, aby se setkali s Kristem, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých.

Všem mladým bych chtěl zopakovat: Buďte hrdí na poslání, které vám Pán světil, a neste je vpřed s pokorou a velkodušnou vytrvalostí. Ať vás podporuje mateřská pomoc Panny Marie, která nad vámi bděla během dní vašeho Jubilea. Kristus a jeho Církev na vás spoléhají.

L'Osservatore Romano
24. 8. 2000

OPRAVA: V čísle 35 na str. 13 byl v článku „Již nemluvíš, a přece svědčíš o tom, co bylo“ chybně uveden rok zvolení převora Anastáše Opaska opatem. Nestalo se tak v roce 1952, ale již v roce 1947. Všem čtenářům se za tuto chybu omlouváme.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ZÁŘÍ 2000

Úmysl všeobecný:

ABY VĚDCI A UNIVERZITNÍ SVĚT NALEZLI V HLEDÁNÍ PRAVDY CESTU K BOHU, K NEBESKÉMU OTCI.

Úmysl misijní:

ABY VZTAHY MEZI MUSLIMY A KŘESŤANY BYLY CHARAKTERIZOVÁNY VZÁJEMNÝM POROZUMĚNÍM A TOLERANCÍ.

Úmysl národní:

ABY BŮH DAROVAL NAŠEMU NÁRODU UŠLECHTILÉ A OBĚTAVÉ MUŽE A ŽENY V UČITELSKÉM POVOLÁNÍ.

„Dá se totiž vidět těsná shoda mezi povoláním blahoslavené Panny a povoláním pravé filozofie. Jako byla Maria povolána poskytnout celé své Lidství a ženství, aby se Slovo mohlo stát tělem a být jedním z nás, tak je filozofie povolána, aby poskytla svou rozumovou a kritickou práci, aby teologie jako poznání víry byla plodná a účinná. A jako Maria svým souhlasem s Gabrielovým poselstvím nic neztratila ze svého Lidství a svobody, tak ani filozofie, když přijme to, co požaduje pravda evangelia, neztrácí nic ze své nezávislosti, ale ze zkušenosti poznává, jak je každé její badání podněcováno k nejvyššímu uskutečnění. Tuto pravdu velmi dobře pochopili svatí mnichové křesťanského starověku, když nazývali Marii „duchovní stůl víry“. Viděli v ní vystřížný obraz pravé filozofie a byli přesvědčeni, že musí filozofovat s Marií.

Kež je Trůn moudrosti bezpečným přístaven pro ty, kteří svůj život zasvětili hledání moudrosti. Kež je cesta k moudrosti, posledního a věrohodného cíli každého pravého vědění, zbavena všech překážek na přímiluvu té, která zrodila Pravdu a tím, že ji uchovávala ve svém srdci, sdělila ji navždy celému Lidstvu.“

Jan Pavel II., encyklika *Fides et ratio*

Pro nový Jeruzalém

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Hluchým dává sluch a němým řeč

Po celotýdenní lopotě a trampotách, pod kterými se někdy ohýbáš až k zemi, nabízí ti Pán svůj den milosti a světla. Nastává čas, kdy se můžeš *napřímit*, pozvednout hlavu a poznat, že *Hospodin zachovává věrnost*⁽¹⁾.

Neboj se věnovat celý tento den svému Pánu. *On sám přichází, aby tě spasil*. Přichází k tobě v dnešní Božím slově plném naděje a radosti. I když se ti, milá duše, zdá, že nejsi schopna se mu otevřít, on přichází, aby tě vysvobodil ze všech tvých zábran. Čím déle pobudeš v jeho uzdravující přítomnosti, tím více budeš odměňována a posilněna pro další namáhavé dny.

Je tchomho, co tě tíží a trápí, co tě utlačuje a sklíčuje. Ale není noci, která by nekončila novým úsvitem. Otevři knihu proroka Izaiáše, přečti si pozorně a s rozvahou celou 35. kapitolu a dovol Pánu, aby tě oslovil. Nejsou to slova plná naděje? I tvůj *suchopár se má rozveselit, i tvoje poušť rozkvete kvítím*⁽²⁾.

Abyš však uviděla slávu Pána a spatřila nádheru našeho Boha, musí se nejdříve *otevřít tvé oči*. Nezdá se ti všechno kolem tak čemé a zlé, protože tvé oči nic jiného nechtějí vidět? Není v tvém srdci tak smutno a těžko, protože neslyšíš slova, která přináší světlo a radost? Není tomu tak, že dříve než nemocný a zlý svět kolem tebe ty sama potřebuješ uzdravení?

Existuje hluchota, kterou trpí i slyšící. Jsou jako hluchí, protože nevnímají to, co se jim nelíbí a čemu se vnitřně brání. Jak chceš uslyšet slovo pravdy, když tvůj chorý sluch propouští jenom to, co lichotí tvé sebelásku a potvrzuje tvé samolibé postoje a soudy? Co nového pak může vstoupit do tvé duše? A je-li v ní jen tvůj malý, do sebe zahleděný a uzavřený svět, o čem mohou mluvit tvoje ústa? Mluví, mluví, ale vlastně nic neříkají, jsou pro tvé bližní, jako by byla němá.

Sama si nepomůžeš ze svého bludného kruhu. Nespolehej tedy na sebe a dovol těm, které Pán posílá jako své služebníky, aby tě k němu zavedli. Chtějí tě nejen přivést do Ježíšovy blízkosti, chtějí tě představit a prosit za tebe, aby se tě ujal, *vložil na tebe ruku* a uzdravil všechny smysly tvé duše. Chtějí mu říct za tebe, co tvá němá ústa ještě nedokážou vyslovit.

Pán se tě ujímá, protože právě proto přišel, jak tě ujišťuje prorok: *On sám přijde*

a spasí vás. Aby tě Pán mohl uzdravit, odvede si tě nejdříve *stranou od zástupu*. Až budeš s Pánem sama daleko od všech lidských vlivů a ohledů, popros, aby si tě odvedl stranou i od tebe samé, aby ti dovolil podívat se na sebe jeho očima. Tak se přesvědčíš, jak velice potřebuješ, aby tě uzdravil. První podmínkou a předpokladem je, aby ses Pánu dokořán *otevřela*. Ježíši na tom velice záleží: je to veliký dar Ducha svatého, který ti s hlubokým povzdechem vyprošuje od svého nebeského Otce: *Effatha!*

Podrob se nyní pokorně dořadu, který si Pán stanovil, aby ti skrze tato svá znamení svěřil dar sluchu, pak také také dar řeči, aby tvůj jazyk *mluvil správně*.

Poděkuj Pánu z celého srdce, ale neodcházej. Nyní, když se obnovil tvůj sluch, jistě dobře uslyšíš i to, co jsi dříve nevnímala: Ježíšovo tiché volání a pozvání, abys zůstala a připojila se k jeho blízkým pomocníkům, které tolik potřebuje, aby mohl *změnit žíznivou půdu v prameny vod*. Je příliš mnoho těch, kteří ho potřebují, a Pán tě posílá, abys je k němu *přiváděla a prosila za ně*. Pak rád vloží i na ně svou všemohoucí ruku.

Chce vysvobodit *vězně*, které spoutaly jejich nánuzivosti a závislosti, chce otevřít oči *slepým*, kteří nevidí, *co je jim ku pokoji*⁽³⁾, a *slepým vůdcům slepých*, kterým hrozí, že *spadnou do jámy*⁽⁴⁾. Chce otevřít uši *hluchým*, kteří neslyší, *co Duch říká církevním obcím*⁽⁵⁾, i těm, kteří jsou hluchí k nářku *sírotků a vdov*.

A je tu ještě mnoho dalších strádajících, kteří nevědí o svém Spasiteli, ačkoliv ho tolik potřebují. Je třeba povzbudit *malomyslné: Vstanьте se a nebojte se*. Je třeba uzdravit ty, kteří jsou ochromeni svými předsudky a svou nevědomostí, je třeba hledat způsob, jak zjednat *právo utlačěným* a nastolit spravedlnost, aby bylo dostatek chleba i pro ty, kteří *unírají hladem*. Vezmi si na starost, aby i oni okusili z plodů Hospodinova milostivého léta!

Nyní chápeš, co ti chce říct apoštol. Dokud si hledíš spíše přízné vážených a vlivných, myslíš především na sebe. Projevuj nyní ještě větší úctu a pozornost těm, kteří jsou v *očích světa chudí, abyste spolu získali dědičný nárok na království slíbené těm, kteří milují Pána*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ resp. žalm 146; ⁽²⁾ Iz 35,1

⁽³⁾ 1k 19,43; ⁽⁴⁾ Mt 15,14; ⁽⁵⁾ Zj 3,2

Liturgická čtení

1. čtení Iz 35,4-7a

Řekněte malomyslným:

„Vzmužte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou!

On sám přijde a spasí vás!“

Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých.

Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýstí vody, potoky na poušti.

Vyprahlá země se změní v močál a žíznivá půda v prameny vod.

2. čtení Jak 2,1-5

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem.

Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“

Ale tomu chudásovi řeknete: „Ty stůj tamhle“, nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak navzájem rozdíl mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři!

Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici království, které slíbil těm, kdo ho milují?

Evangelium Mk 7,31-37

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři.

Přivedli k němu hluchoněmého a poprosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl:

„Effatha,“ to znamená: „Otevři se!“

A otevřel se mu sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně.

Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali:

„Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým dává řeč!“

»A co o mně říkáte vy?« (Mt 16,15)

Homilie Jana Pavla II. při noční vigílii mládeže 19. 8. 2000

Draží hoši a děvčata, s velkou radostí se znovu scházím s vámi u příležitosti vigílie modlitby, během které chceme společně naslouchat Kristu, jehož přítomnost cítíme mezi námi. Je to ON, kdo k nám promlouvá.

A co o mně říkáte vy? Ježíš klade tuto otázku učedníkům nedaleko Cesareje Filipovy. Odpovídá Šimon Petr: »Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.« (Mt 16,16) Nato se k nim Ježíš obrací s překvapujícími slovy: »Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec, který je v nebesích.« (Mt 16,17)

Jaký je smysl tohoto dialogu? Proč chce Ježíš slyšet, co si o něm lidé myslí? A proč chce vědět, co si o něm myslí jeho učedníci?

Ježíš chce, aby si učedníci uvědomili to, co je skryto v jejich myslích a v jejich srdcích, a aby vyjádřili své přesvědčení. Současně ovšem ví, že úsudek, který projeví, nebude pouze jejich, protože zde se projeví, co Bůh způsobil v jejich srdcích milostí víry.

Tato událost v blízkosti Cesareje Filipovy nás zavádí v určitý smysl do »laboratoře víry«. Zde se zjevuje tajemství počátku a zrání víry. Nejčirve je zde milost zjevení: vnitřní a nevyslovitelné Boží odevzdání se člověku. Pak následuje volání, které si žádá odpověď. Nakonec je zde odpověď člověka, odpověď, která od této chvíle nadále má dávat smysl a formu celému jeho životu.

Hle, co je to víra! Je to smysluplná a svobodná odpověď člověka na slovo živého Boha. Otázky, které Kristus klade, odpovědi, které přicházejí od apoštolů a nakonec od Šimona Petra, představují takřka ověření zralosti víry těch, kteří jsou Kristu nejbližší.

Rozhovor z blízkosti Cesareje Filipovy měl své místo v předvelikonočním období, tj. před Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním. Bylo by třeba si připomenout ještě jinou událost, během které Kristus, který právě vstal z mrtvých, ověřuje zralost víry u apoštolů. Jedná se o setkání s apoštolem Tomášem. Byl jediný, kdo nebyl přítomen, když Kristus po svém zmrtvýchvstání poprvé přišel do večeřadla. Když mu ostatní učedníci řekli, že viděli Pána, nechtěl tomu uvěřit. Řekl: »Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů, neuvěřím.« (Jan 20,25) Po osmi dnech byli učedníci znovu shromážděni a Tomáš byl s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, pozdravil apoštoly slovy: »Pokoj vám!« (Jan 20,26) a ihned se obrátil k Tomášovi: »Vlož sem prst a podívej se na mé ruce; vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; ne-

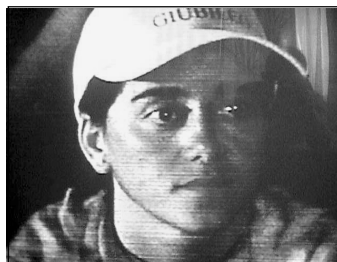

buď nevěřící, ale věřící!« (Jan 20,27) Tomáš tehdy odpověděl: »Pán můj a Bůh můj!« (Jan 20,28)

Také v jeruzalémském večeřadle to byl pro apoštoly určitý druh »laboratoře víry«. Neboť to, co se zde stalo s Tomášem, překračuje v určitém smyslu to, co se stalo v blízkosti Cesareje

Filipovy. Ve večeřadle se nacházíme tváří v tvář radikálnější dialektice víry a nevěry a současně jsme svědky ještě hlubšího vyznání pravdy o Kristu. Opravdu nebylo snadné uvěřit, že je znovu živý ten, kterého uložili před třemi dny do hrobu.

Božský mistr několikrát předpověděl, že vstane z mrtvých, a několikrát podal důkaz, že je

Pánem života. A přece zážitek jeho smrti byl tak silný, že všichni potřebovali přímé setkání s ním, aby uvěřili v jeho zmrtvýchvstání: apoštolové ve večeřadle, učedníci cestou do Emauz, zbožné ženy u hrobu... Potřeboval to také Tomáš. Ale když se jeho nevěra setkala s přímým zážitkem Kristovy přítomnosti, pochybující apoštol pronesl ona slova, kterými se vyjadřuje nejnuitnější jádro víry: Je-li tomu tak, jsi-li skutečně živý, i když jsi byl zabit, je třeba říci, že jsi můj Pán a můj Bůh.

Tomášovým příběhem se »laboratoř víry« dohatila o nový prvek. Božské zmrtvýchvstání, Kristova otázka a odpověď člověka se doplňují v osobním setkání učedníka s živým Kristem, se Zmrtvýchvstalým. Toto setkání se stává počátkem nového vztahu mezi člověkem a Kristem, vztahu, ve kterém člověk poznává existenciálně, že Kristus je Pán a Bůh; nejen Pán a Bůh světa a lidstva, ale Pán a Bůh tohoto mého konkrétního lidského života. Jednoho dne sv. Pavel napíše: *Blízko tebe je to slovo, máš je v ústech i ve svém srdci; to je*

slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen (Řím 10,8-9).

V četbě dnešní liturgie nacházíme popis prvků, z nichž se skládá ona »laboratoř víry«, ze které apoštolové vyšli jako lidé, kteří jsou si plně vědomi pravdy, kterou Bůh zjevil v Ježíši Kristu, pravdy, která zformovala jejich osobní život a život Církve v průběhu dějin. Dnešní římské setkání, draží mladí přátelé, je také určitým druhem »laboratoře víry« pro vás, dnešní učedníky, vyznavače Krista na prahu třetího tisíciletí.

Každý z vás může v sobě najít dialektiku otázek a odpovědí, které jsme výše uvedli. Každý může zvažovat vlastní dotíže víry a zakusit také pokušení nevěry. Současně ovšem může také zakusit postupné zrání vědomí a přesvědčení o vlastním zakotvení ve víře. V této dodivuhodné laboratoři lidského ducha, povýtce laboratoři víry, se spolu setkávají Bůh a člověk. Zmrtvýchvstalý Kristus stále vstupuje do večeřadla našeho života a dovoluje každému z nás, aby zakusil jeho přítomnost a vyznal: Ty jsi Kristus, ty jsi můj Pán a můj Bůh.

Kristus řekl Tomášovi: »Protože jsi mě viděl, uvěřil jsi; blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.« (Jan 20,29) Každá lidská bytost má v sobě něco z apoštola Tomáše. Je pokoušena k nevěře, klade základní otázky: Je to pravda, že je Bůh? Je to pravda, že svět byl stvořen od něho? Je to pravda, že Boží Syn se stal člověkem, zemřel a vstal z mrtvých? Odpověď vzniká spolu se zkušeností, kterou učiní osoba s jeho přítomností. Je

třeba otevřít oči a srdce světlu Ducha svatého. Proto každého budou oslovovat otevřené rány zmrtvýchvstalého Krista: *Protože jsi uviděl, uvěřil jsi; blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.*

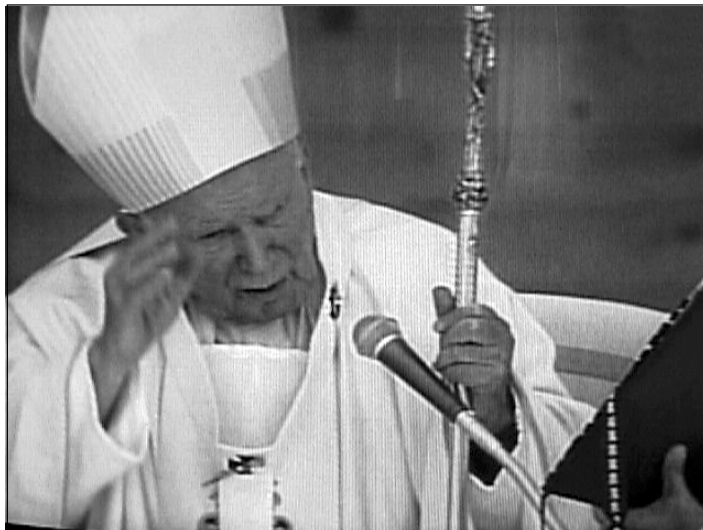
Drazí přátelé, také dnes víra v Krista, následování Ježíše ve stopách Petra a Tomáše, prvních apoštolů a svědků, vyžaduje postavit se za něho, nezřídká i za cenu nového mučednictví: mučednictví toho, který dnes stejně jako včera je volán, aby šel proti proudu a následoval božského Mistra, aby následoval *Beránka, kamkoliv jde* (Zj 14,4). Ne náhodou, drahá mládeži, jsem chtěl, abychom si v průběhu Svatého roku připomněli u Kolosea svědky víry dvacátého století.

Snad od vás nebude požadována krev, ale věrnost Kristu určitě ano! Věrnost žít v situacích každého dne: Myslím na snoubence a dotížit žít uprostřed dnešního světa a v čistotě vyčkat až do manželství. Myslím na mladé manžele a na zkoušky, jakým je vystaven úkol vzájemné věrnosti. Myslím na vztahy mezi přáteli a na pokušení věrolomnosti, která se může mezi nimi zahnížit.

Myslím také na toho, kdo se vydal na cestu zvláštního zasvěcení a podstupuje námahu, kterou musí vynakládat, aby zachoval zasvěcení Bohu a bratřím. Myslím také na toho, kdo chce žít ve vztahu solidarity a lásky ve světě, kde – jak se zdá – platí jen logika zisku a a osobních či skupinových zájmů.

Myslím konečně na ty, kteří pracují pro mír a vidí, jak se v různých částech světa rodí a rozvíjejí nová ohniska války; myslím na ty, kdo pracují pro osvobození člověka a vidí, že je otrokem sebe samého i druhých; myslím na toho, kdo bojuje za lásku a úctu k lidskému životu a musí být svědkem častých atentátů proti němu, proti úctě, jakou jsme mu povinni.

Drahá mládeži, je těžké věřit v takovém světě? V druhém tisíc-

ciletí je dotížit věřit? Ano! Je to dotížit. Není možné to zakrývat. Je to obtížné, ale s pomocí milosti je to možné, jak Ježíš vysvětlil Petrovi: *»Nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích.«* (Mt 16,17)

Tento večer vám odevzdám Evangelium. Je to dárek, který vám papež dává při tomto nezapomenutelném bdění. Slovo v něm obsažené je slovo Kristovo. Budete-li mu naslouchat v tichosti, v modlitbě, využijete-li moudrou radu vašich kněží a vychovatelů k jeho pochopení a uvedení do života, pak potkáte Krista, budete ho následovat a budete den za dnem obětovat svůj život pro něho!

Ve skutečnosti je to Ježíš, koho hledáte, když sníte o svém štěstí; je to ON, kdo vás očeká-

vá, když vás neuspokojuje nic z toho, co nalézáte; ON je krása, která vás tak přitahuje; ON vás provokuje semenem své radikality, která vám nedovoluje poddat se kompromisům; ON je to, kdo vás nutí, abyste odložili masky, které činí váš život falešným; ON je to, kdo vám vkládá do srdce pravá rozhodnutí, která by druzí chtěli uhasit. Je to Ježíš, kdo ve vás probouzí touhu učinit z vašeho života něco velikého, vůli následovat ideál, odmítnat pokoreň polovičatosti, odvahu dát se do práce s pokorou a vytrvalostí na zlepšení sebe samých i společnosti, aby se stala více lidskou a bratrskou.

Drazí mladí přátelé, při těchto vznešených úkolech nejste sami. Jsou s vámi vaše rodiny,

jsou zde vaše společenství, jsou zde vaši kněží a vychovatelé, jsou s vámi takzvaní, kteří ve skrytu nepřestávají milovat Krista a věřit v něho. V boji proti hříchu nejste sami: je tolik těch, kteří jako vy bojují a s milostí Páně vítězí!

Drazí přátelé, vidím ve vás *strážce úsvitu* (srov. Iz 21,11-12) v tomto svítání třetího tisíciletí. V průběhu století, které končí, mladí jako vy byli svoláváni do obrovských svazů, aby se učili nenávidět, posílali je, aby bojovali jedni proti druhým. Různé zesvětštělé mesianismy, které se pokoušely nahradit křesťanskou nadějí, se nakonec ukázaly jako opravdová pekla.

Vy jste se dnes sešli, abyste potvrdili, že v novém století nepřipustíte, abyste se stali nástrojem násilí a zkázy; budete bránit mír, i když za to jako osoba zaplatíte, bude-li to zapotřebí. Vy se nesmíříte se světem, ve kterém lidské bytosti umírají hladem, zůstávají analfabety, nemají práci. Vy budete bránit život v každém okamžiku jeho pozemského rozvoje, vy vynaložíte všechnu svou energii, abyste tuto zemi učinili obyvatelnější pro všechny.

Drahá mládeži, tím, že ve století, které začíná, řeknete *»ano«* Kristu, říkáte *»ano«* každému svému nejvznešenějšímu ideálu. Modlím se, aby ON kraloval ve vašich srdcích a v lidstvu v novém století a tisíciletí. Nebojte se odevzdat se mu. ON vás povede, dá vám sílu, abyste ho následovali každý den a v každé situaci.

Nejsvětější Panna Maria, která říkala *»ano«* Bohu během celého svého života, svatí apoštolové Petr a Pavel a všichni svatí a světice, kteří vyznačili v průběhu staletí cestu Církve, ať vás navždy uchovají v tomto svatém předsevzetí.

Všem a každému zvláště učeluji s láskou své požehnání.

Podle Bolletino Vaticano
20. 8. 2000

Pravý chléb života

Homilie Jana Pavla II. – Tor Vergata 20. srpna 2000

„Pane, ke komu půjdeme?

Ty máš slova věčného života.“ (Jan 6,68)

Draží chlápci a děvčata Patnáctého světového dne mládeže! Tato Petrova slova z rozhovoru s Kristem v závěru promluvy o „chlebě života“ se nás osobně týkají. Přemýšleli jsme v těchto dnech o Janově tvrzení: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1,14) Evangelista nás uvedl do velkého tajemství vtělení Syna Božího, Syna darovaného nám skrze Marii, když přišla plnost času (Gal 4,14).

V jeho jménu vás opět co nejrůzněji zdravím. Pozdravuji a děkuji kardinálovi Camillovi Ruinimu, mému generálnímu vikáři pro římskou diecézi a předsedovi Italské biskupské konference za slova, která mi v úvodu mše svaté adresoval; zdravím také Jamese Francise Stafforda, předsedu Papežské rady pro laiky, a mnohé kardinály, biskupy a kněze, kteří se zde shromáždili; zdravím rovněž s vděčnou uctivostí pana prezidenta Italské republiky a předsedu italské vlády, jakož i všechny ostatní státní i náboženské představitele, kteří nás poctili svou přítomností. Dospěli jsme k vyvrcholení Světového dne mládeže. Včera večer, draží mladí, jsme potvrdili svou vínu v Ježíše Krista, Syna Božího, kterého, jak nám připomíná dnešní liturgické čtení, poslal Otec, aby přinesl chudým radostnou zvěst, aby dovážal rány zraněných srdcem, vyhlásil zajatcům svobodu a vězňům propuštění a aby potěšil všechny tuchlící (Iz 61,1-3).

Dnešní eucharistickou slavností nás Ježíš přivádí k poznání jednoho zvláštního aspektu svého tajemství. V evangeliu jsme slyšeli úryvek z řeči, kterou měl v kafarnaumské synagoze po zázračném rozmnožení chlebě. Zjevuje se jako pravý chléb života, chléb, který se-

stoupil z nebe, aby dal světu život (Jan 6,51). Je to řeč, které posluchači nerozumějí. Perspektiva, kterou sledují, je příliš materiální na to, aby umožňovala pochopit pravý záměr Kristův. Uvažují z hlediska tělesné optiky, která nic neznamená (Jan 6,63). Ježíš však svou řečí směřuje k neobzírým horizontům ducha: „Slova, která jsem k vám mluvil“ – naléhá – „jsou duch a jsou život.“ (tamtéž) Posluchačstvo je však necitlivé: To je tvrdá řeč! (Jan 6,60) Považují se za osoby zdravého rozumu s nohama na zemi. Proto potřásají hlavou, reptají a jeden po druhém odcházejí. Počáteční zástup se postupně zmenšuje. Nakonec zbývá jen skupinka nejméně učenlivých. Avšak jde-li o chléb života, Ježíš není ochoten ustoupit. Spíše je připraven čelit odloučení i těch nejbližších: „I vy chcete odejít?“ (Jan 6,6) I nás vyzývá a nabádá k rozhodnutí. Jaká je naše odpověď? Draží mladí, že

jsme dnes tady, je to proto, že se poznáváme v odpovědi apoštola Petra: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“ (Jan 6,68)

Slova, která znějí kolem vás, je mnoho, ale pouze Kristus má slova, která odolávají útoku času a zůstávají na věky. Období, které prožíváte, vás nutí činit zásadní rozhodnutí týkající se specializace studia, pracovního zaměření, převzetí závazků ve společnosti a v církvi. Důležité je uvědomit si, že mezi

mnoha otázkami, které se vám v duchu vynořují, se ty rozhodující neptají na to, „co“. Zásadní otázkou je „kdo“: ke „komu“ jít, „koho“ následovat, „komu“ svěřit vlastní život.

Pomyslíte-li na sféru citových rozhodnutí, myslím, že budete souhlasit, když řeknu, že to, na čem v životě opravdu záleží, je osoba, s níž se rozhodují žít. Avšak pozor! Každá lidská oso-

ba je nevyhnutelně omezená: Ani v tom nejvydařenějším manželství nelze nepočítat s určitou mírou rozčarování. Nuže, draží přátelé: není v tomto potvrzení toho, co jsme slyšeli od apoštola Petra? Každá lidská bytost dříve či později zvolá spolu s ním: „Ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ Pouze Ježíš z Nazareta, Syn Boží a Mariin, Slovo věčného Otce, narozené před dvěma tisíci lety v Judském Betlémě, je s to uspokojit ta nehlubší očekávání lidského srdce. V Petrově otázce „Ke komu půjdeme?“ se už skrývá odpověď, pokud jde o cestu, kterou je třeba se vydat. Je to cesta vedoucí ke Kristu! Božský Mistr je dostupný osobně: je totiž přítomen na oltáři v realitě svého těla a své krve. V eucharistické oběti můžeme tajemným, ale reálným způsobem vejít do styku s jeho osobou a čerpat z nevyčerpatelného zdroje života Vzkříšeného Krista. To je ta nádherná pravda, draží přátelé: Slovo, které se stalo tělem před dvěma tisíci lety, je dnes přítomno v Eucharistii.

Rok Velkého jubilea, ve kterém slavíme tajemství vtělení, proto nemohl nebyť i rokem „hluboce eucharistickým“ (srov. Tertio millennio adveniente, 55). Eucharistie je svátostí přítom-

nosti Krista, který se nám daruje, protože nás miluje. Miluje každého z nás jedinečným a osobním způsobem v konkrétním životě každého dne: v rodině, mezi přáteli, při studiu, v práci, při odpočinku i zábavě. Miluje nás, když vyplňuje dny naší existence svěžestí, i tehdy, když v hodinách bolesti dopustí, že na nás dolehne zkouška: i v těch nejtěžších zkouškách nám totiž dává zaslechnout svůj hlas. Ano, draží přátelé, Kristus nás miluje a miluje nás neustále! Miluje nás, i když mu působíme zklamání, když nespĺňujeme očekávání, která s námi spojuje. Nikdy nám neuzavírá náruč svého milosrdenství. Jak bychom mohli nebyť vděční tomuto Bohu, který nás vykoupil, vydávaje se až k bláznovství kříže? Tomuto Bohu, který se postavil na naši stranu a zůstal tam do konce?

Slavit Eucharistii „přijetím jeho těla a krve“ znamená přijímat logiku kříže a služby. To znamená obvědčit vlastní ochotu obětovat se pro druhé, jak to učinil on. Tohoto svědectví má naše společnost krajně zapotřebí, mají ho zapotřebí více než kdy jiný mladí, kteří jsou často pokoušeni preludem snadného a pohodlného života, drogami a hédnismem, aby se pak ocitli v zákutích zoufalství, ztráty smyslu a v násilí. Je naléhavé změnit cestu směrem ke Kristu, který je i směrem spravedlnosti, solidarity, závazku pro společnost a budoucnost člověka. To je naše Eucharistie, toto je odpověď, kterou Kristus očekává od nás, od vás, mladí lidé, v závěru tohoto vašeho Jubilea. Ježíš nemá rád prostřednost a nerozpakuje se naléhat na nás otázkou: „Chcete odejít i vy?“ Spolu s Petrem chceme dnes před Kristem, Chlebem života, i my zopakovat: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života!“ (Jan 6,68) Draží, až se vrátíte do svých zemí, postavte Eucharistii do středu vašeho osobního i společného života: miluj-

te ji, abnujte ji a slavte ji, zejména v neděli, v den Páně. Prožívejte Eucharistii a dosvědčujte tak lásku Boha k lidem.

Mladí lidé, kteří putujete cestami času, ale nesete si v srdci žízeň po věčnosti, svěňuji vám tento největší Boží dar, který jsme dostali. Kéž by byl vždy v každém společenství kněz, který slaví Eucharistii! Prosím proto Pána, aby mezi vámi vzkvétala četrná a svatá povolání ke kněžství. Církev má i dnes zapotřebí těch, kdo s čistým srdcem slaví eucharistickou obět. Svět potřebuje, aby nebyl připraven o něžnou a osvobozující Ježíšovu přítomnost v Eucharistii! Vy sami buďte horlivými svědky Kristovy přítomnosti na našich oltářích. Kéž Eucharistie formuje váš život a život rodin, které založíte. Ať řídí všechny vaše životní volby. Kéž vás Eucharistie, živá a reálná přítomnost trojiční lásky Boží, inspi-

ruje ideálem solidarity a utožňuje vám žít ve společenství s vašimi bratry rozptýlenými do všech koutů země. Z účasti na Eucharistii pramení zejména nová žez povolání k řeholnímu životu, který v Církvi zajišťuje přítomnost svěžích a velkodušných sil pro velký úkol nové evangelizace. Pokud někdo z vás, drazí chlápce a děvčata, v sobě postřehne Pánovo povolání k naprostému odevzdání se jemu, aby jej miloval se srdcem nerozděleným (srov. 1 Kor 7,34), ať se nenechá brzdit pochybností nebo strachem. Ať řekne odvážně a bez výhrad svoje ano a svěří se tomu, který je věrný každému svému příslibu. Nauzepečil snad ty, kteří opustí všechno kvůli němu, že dostanou stokrát více tady na zemi

a nakonec život věčný? (srov. Mk 10,29-30)

Když na závěr tohoto Světového dne hledím na vás, drazí, na vaše mladé tváře, na vaše upřímné nadšení, chtěl bych z hloubi srdce vyjádřit svůj věrný dík Bohu za dar mládí, které trvá vašim prostřednictvím v Církvi i ve světě. Díky Bohu za cestu Světových dnů mládeže! Díky Bohu za tolik mladých lidí, které během těchto sedmi let svolal! Jsou to mladí, kteří se mezitím stali dospělými, a pokračují v životě z víry tam, kde byli a pracují. Jsem si jist, že také vy, drazí přátelé, budete na úrovni těch, kteří vás předešli. Vy poneseťte Kristovu zvěst do nového tisíciletí. Až se vrátíte domů, nerozcházejte se. Utvrďte a prohlubte svoje přílnutí ke křesťanskému společenství, do něhož patříte. Z Říma, z města Petrova a Pavlova, vás vroucně provází papež a říká vám slovy svatě Kateřiny Sienské: „Bude-li tím, čím máte být, zapálíte celý svět!“ (srov. Listy 368) S důvěrou hledím na toto nové lidstvo, které se i vašim prostřednictvím připravuje; hledím na tuto Církev ustavičně ozlazenou Kristovým Duchem, která se dnes raduje z vašich předsevzetí a vašeho úsilí. Hledím k bublcnosti a beni si za svá slova starobylé modlitby, která opěvuje současně Eucharistii i Církev jako Ježíšův dar: „Děkujeme Ti, Otče náš, za život a poznání, jež jsi nám zjevil skrze Ježíše, svého služebníka. Tobě věčná sláva! Jako byl tento rozlámaný chleba rozptýlen po údolích a sebrán se stává jedno, tak nechť je shromážděna tvá Církev ze všech končin země do tvého království... Ty, Vládce všemohoucí, jež jsi všedno stvořil ke slávě svého jména; dal jsi k doživě lidem pokrm i nápoj, aby ti vzdávali díky; ale nám jsi daroval duchovní chléb i nápoj a věčný život skrze svého Syna... Tobě buďž sláva navěky!“ (Děchdéh, 9,3-4; 10,3-4)

Amen.

Svědectví mladého Angolana o vigili XV. SDM

Kristus - naše smíření a zdroj odpuštění

Přicházím z jednoho místa z Afriky, Svatý otče, ze země, ve které stále trvá jeden z nejdelších konfliktů nynější doby. Jřenuji se Domingos, patřím ke generaci mladých lidí, kteří od svého narození nepoznali nic jiného než válku a její hrozné následky: ničení celých rodin a pronásledování osob jiných etnik, zabíjení nevinných osob od starců až po děti útlého věku.

Téměř všechny chudé rodiny v mé zemi, také má rodina, jsou poznamenány hrůznými důsledky války. Kdo neztratil nejbližší příbuzné, nese smutek nad ztrátou alespoň jednoho člena svého tradičně širokého příbuzenstva.

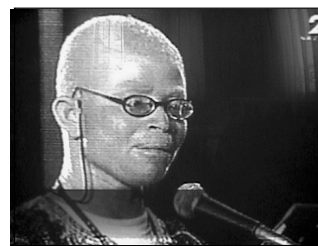
Na začátku 90. let jsem ztratil rodiče za okolností, které zná pouze Bůh. Zůstali jsme tedy na starost našemu nejstaršímu bratru, který se již delší čas věnoval práci v zemědělství. Ale ráno 20. května 1999 přišla tragická zpráva: můj bratr byl nalezen na pokraji hlavní cesty, kde byl ležet. Byl zabit šesti střelnými ranami. Byl unesen v pravé poledne předchozího dne.

Smrt mého bratra byla další z mnoha obětí vnitřního angolského konfliktu a ještě dnes se pokračuje v dalším zabíjení podobným nebo horším způsobem.

Pro mne to byla velmi těžká zkouška: pocity vzpoury a pamsty zaplavily mé nitro. Ale časem jsem pochopil, že krev mého bratra může sloužit jako obět za pokoj a smíření mezi námi Angolany.

Jako křesťan jsem chápal, že také já mám »povinnost svolávat národ a lidi ke smíření a k pokojí«, jak jste nám to vy, Svatý otče, připomněl během svého kázání při eucharistické slavnosti sloužené v Angole, ve stejném městě, ve kterém byl zabit můj bratr.

S touto myšlenkou v srdci jsem odпустиł vrahů mého bratra, i přes to, že je osobně neznám. Napsal jsem v modlitbě za jeho duši následující slova: »Ó Bože, odpuť jeho vrahům. Nepřičítej jim už tento hřích. Dej, ať jeho krev spolu s krví mnoha dalších obětí nevávísti a pamsty se stane zárodkem míru v Angole.« Svatý otče, já v to opravdu věřím.

Po skončení XV. světového dne mládeže v jubilejním Římě

XV. mezinárodní den mládeže v Římě byl jednou z vrcholných událostí Jubilejního roku 2000. A pokud vezmeme v úvahu jen množství času, který mu Jan Pavel věnoval, pak z jeho pohledu to byla akce opravdu nejvýznamnější a vrcholná. Misijní kříž, který Jan Pavel II. dal před 15 roky v Římě mladým, prošel v následujícím období postupně všemi kontinenty a nyní se opět vrací do Říma. Řím ve dnech setkání mladých změnil svou tvářnost. Římané své město opustili a odebrali se do letovisek na břehu moře a římské ulice zaplavila mládež z celého světa.

Čtyřikrát se Jan Pavel II. setkal s mladými, kteří připutovali do Říma z 160 zemí všech pěti kontinentů, a věnoval jim bezmála 12 hodin času. Poprvé to bylo 15. srpna o svátku Nanebevzetí Panny Marie při zahajovací slavnosti. Protože tak velké množství účastníků by náměstí Sv. Petra nepojalo, bylo zahájení rozděleno do dvou etap. Nejprve pozdravil Jan Pavel II. mladé lidi z Říma a z Itálie na náměstí před svou římskou bazilikou sv. Jana v Lateránu.

Zde jej uvítal jménem mládeže Luca Manzini a Simona Montaninová a pak kardinál Camillo Ruini, jeho generální vikář v římské diecézi a předseda Italské biskupské konference. Řekl mezi jiným:

»Zde v Římě v historické kontinuitě Stolce sv. Petra a společenství věřících přinesla skutečnost, že Syn Boží se stal člověkem, mimořádně hojné plody vykopení a spásy, které jsou dobrodiním nejen pro Řím, ale

pro celé lidstvo. Proto v Římě, Svatý otče, mladi z Říma, z Itálie a z celého světa těsně spjati s vaší osobou a svým způsobem spoluúčastníci Vašeho poslání prosí v těchto dnech Pána, aby tento Světový den byl pro všechny darem milosti, světla a síly, aby byli ve světě dneška i zítřka upřímnými a odvážnými svědky evangelia Ježíše Krista.«

Jan Pavel II. začal svůj pozdrav zvoláním: »O felix Roma!« – Ó, šťastný Říme! – šťastný, že je posvěcen svědectvím krve apoštolů, kteří jako zelené olivové ratolesti a svítící lampy nás spolu s ostatními mučedníky vedou k tomu, abychom oslavovali vtělení Božího Slova. Ale šťastný je Řím také proto, že toto živé svědectví se občas nabízí světu a mladé generaci.«

Papež znovu vyzval mladé Římány jako po své volbě před 22 lety: »Nebojte se otevřít se Kristu.« Vyzval je také, aby přijali své souvěkovce z celého světa jako Maria a Marta v Lazarově domě přijaly Krista.

Další průběh zahajovacího ceremonielu už sledovali mladí Italové v Lateráně na obřích obrazovkách.

Jan Pavel II. se totiž vydal v papamobilu římskými ulicemi na náměstí Sv. Petra. Zde jej očekávalo na půl milionu mladých z celého světa. Celou zahajovací slavnost moderovala skupina pěti mladých ze všech kontinentů.

Zde jej přivítal kardinál James Francis Stafford, předseda Papežské rady pro laiky, a jménem mladých Eun-Ha Hwang z Koreje a dívka Adré Ouendeno z Guinejské republiky.

V slavnostním průvodu byla přinesena kopie obrazu Panny Marie Salus Populi Romani, uchovávaného v bazilice Santa Maria Maggiore. Jan Pavel II. počekoval za srdečná slova uvítání a pokračoval slovy:

»Spojíte se s radostí s mladými před bazilikou sv. Jana

v Lateráně, katedrálou města Říma, abych pozdravil mladé Římány a Italy. Oni se s námi spojí a bratrsky a srdečně vás vítají.«

Pak pozdravil papež mládež přicházející z jednotlivých kontinentů:

»Pokoj s tebou, mladý příteli, který přicházíš z Afriky!« a vyjmenoval postupně všech 45 afrických států, odkud přicestovali mladí lidé na tento festival mládeže. Podobnými slovy pak pozdravil a vítal mládež z 29 zemí Ameriky, 38 zemí Asie, 43 zemí Evropy a čtyř zemí Oceánie. Každý kontinent se představil hudbou a zpěvem a skupina mladých přinesla pokaždé v taneční kreaci na pódium velké čtverce plátna v barvě dotyčného kontinentu: Afričané zelené, Američané bílé, Asiaté žluté, Evropané modré a představitelé Oceánie oranžové.

Na závěr tohoto vstupního uvítání papež řekl: »Zvláště srdečně zdravím skupinu mladých, kteří přicházejí ze zemí,

kde nenávidí, násilí a válka poznamenávají život všeho obyvatelstva utrpením. Díky solidaritě vás všech bylo možno, aby i oni byli tento večer s námi. Ujišťuji je také vaším jménem o bratrské blízkosti našeho shromáždění. Spolu s vámi vyprošuji jim a jejich krajanům dnu míru ve spravedlnosti a slobodě.

Obracím svou mysl k mladým z jiných církví a náboženských společenství, kteří jsou zde dnes přítomni i spolu s některými ze svých pastýřů. Kež je Světový den mládeže novou příležitostí k vzájemnému poznávání a k společné modlitbě k Du-

chu svatému o dar úplné jednoty všech křesťanů.

Drazí přátelé z pěti kontinentů! Mám to potěšení, že mohu slavnostně spolu s vámi zahájit tento večer Jubileum mladých. Jako pouťníci kráčejte ve stopách apoštolů a následujte jejich víru. Ježíš Kristus je stále tůž, včera, dnes i navěky!«

Závěr otvíracího slavnostního ceremonielu tvořila bohoslužba slova. (Homilii Svatého otce jsme publikovali v 36. čísle Světla.)

Příští den se Jan Pavel II. setkal v Castel Gandolfo s účastníky VII. fóra mladých, které se konalo v předvečer XV. SDM. Následovaly dny naplněné aktivitou v jednotlivých národních centrech, kde biskupové konali pro mladé katecheze. Pro obrovský nával mladých do baziliky sv. Petra rozšířil Jan Pavel II. počet svatých bran, takže všechny tři vchody baziliky se staly svatými branami. Vzhledem k velkému vedru byly zmírněny předpisy týkající se důstojného oblečení návštěvníků baziliky.

Na prostranství někdejšího velkého římského cirkusu byly postaveny stany a v nich 3 000 zpovědnic. Kněží všech národností zde učlili mladým kajíčnickům více než 1 mil. rozhřešení. V pátek večer se konala kajíčící křížová cesta mezi Kapitolem a Koloseem, při které se mladí modlili za odstranění všech druhů bolestí a zla ve světě.

V sobotu 19. srpna od časných ranních hodin se mladí stěhovali na prostranství u univerzity Tor Vergata k noční vigílii

před nedělní závěrečnou slavnostní Eucharistií. Jan Pavel II. přeletěl na Tor Vergata z Castel Gandolfo helikoptérou a dvě hodiny pak projížděl mezi zástupy mladých, kterých se shromáždilo více než 2 miliony. Veden za ruku zástupci pěti kontinentů, prošel pěšky symbolickou branou do tohoto obrovského prostoru pro celosvětové setkání mládeže.

Úvod toho modlitebního setkání tvořil symbolický obřad, který uvedl celé obrovské shromáždění do společenství svatých. Nejdříve byl opět přinesen obraz Panny Marie, Spásy římského lidu, kterou doprovázelo třicet mladých lidí nesoucích květy a ohně. Pak přečetl lektor jména všech apoštolů, jejich obrazy se objevovaly na »zdi dějin«. K nim pak se připojili mučedníci ze všech pěti kontinentů, počínaje sv. Klementem a Cecílií a konče sv. Edit Steinovou a mexickými mučedníky z Colotlan. Jména mučedníků četli jednotliví moderátoři. Tento obřad zakončil Svatý otec slovy:

»Nyní je naše shromáždění úplné: přátelé z nebeské Církve jsou s námi spojeni a Církev putuje po zemi k slavnostnímu okamžiku uchopení milosti.«

Následovaly zpěvy a modlitby.

Pak vystoupili s krásnými osobními svědectvími zástupci čtyř kontinentů. (Tato svědectví

přineseme postupně na stránkách Bílé kroniky). Jan Pavel II. pak vyznamenal vybrané mladé aktivisty, kteří v rámci úvodního ceremonielu vystupovali, medailemi XV. mezinárodního dne mládeže. Střídaly se modlitby, typická pěvecká a taneční vystoupení. Jan Pavel II. jako by omládl, sledoval všechno s obrovskou radostí, zájmem a nadšením, které dával nepokrytě najevo. Několikrát stíral ze svých očí slzy dojetí.

Svou homilii věnoval Jan Pavel II. otázce vyznávání víry v Ježíše Krista v dnešním světě. (Úplný text přinášíme na čtvrté straně tohoto čísla.) Setkání se Svatým otcem se protáhlo do pozdních nočních hodin a končilo obřadem předání Evangelia a společným vyznáním víry.

XV. světový den mládeže vyvrcholil slavnostní bohoslužbou v neděli 20. srpna v 8 hod. 30 min. Homilie byla věnována eucharistické úctě. (Její plné znění je uvedeno na straně 6.) 600 kněží a 50 mimořádných rozdělovatelů podávalo svaté přijímání.

Na závěr přednesli zástupci 7. světového fóra mládeže výsledky svého rokování.

Ve svém slově před modlitbou Anděl Páně oznámil Jan Pavel II., že příští Světový den mládeže se uskuteční v roce 2002 v kanadském Torontu.

Lubomír Štula

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Přeji si podělit se s vámi o svou radost. Ve svém Neposkvěšeném Srdci cítím, že je mnoho těch, kdo se mi přiblížili a nosí zvláštním způsobem ve svých srdcích vítězství mého Neposkvěšeného Srdce tím, že se modlí a obracejí. Přeji si počekat vám a povzbudit vás, abyste s láskou a silou Ducha sv. ještě víc pracovali pro Boha a jeho království. Já jsem s vámi a žehnám vám svým mateřským požehnáním.

Děkují vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje 25. 8. 2000

AŽ MARIINA RADOST NÁM DODÁ KŘÍDLA!

Co to je triumf Neposkvěšeného Mariina Srdce, ne-li poslední slovo lásky po tolika staletích, v nichž vládlo zlo. Nemůžeme pochybovat o konečném vítězství, protože Bůh je Bůh a tajemství nepravosti je spjato s tajemstvím spásy, která je jediným božským cílem. Bůh chce spasit všechny lidi, ale nemůže to učinit bez jejich svobodného souhlasu.

Svatá Panna je ANO celého lidstva a všemi prostředky, kterými disponuje její mateřská láska, se snaží přitáhnout své děti do svého ANO, aby je představila Bohu. Vzpurné lidstvo naopak používá všechny prostředky, kterými disponuje jeho chladná inteligence, pro své vlastní zničení.

Triumf Neposkvěšeného Srdce se uskuteční, až se dostatečný počet mužů a žen uchýlí do Mariina Srdce, aby dobro zvítězilo nad zlem.

Toto Mariino počkávání nám ukazuje, že není-li vítězství (ještě) zcela zřejmé, její království se již přiblížilo, takže hrozící zlo není fatalitou, můžeme se mu vyhnout.

Ať nám Mariina radost dodá křídla! Ať nám dá křídla, abychom dělali vše, oč nás prosí. Tak budeme „spoluvykupiteli“ se Spoluvykupitelkou, v radostné naději Příchodu.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 8. 2000

STRÍPKY Z XV. SDM

Stravování účastníků XV. SDM se ujala speciální francouzská firma SODEXHO. Připravila 6 milionů teplých jídel italské kuchyně. XV. SDM se stal největším centrálně zabezpečeným stravováním dosavadních dějin. Jídla se rozdělovala v 280 pojízdných restauracích. Tento podnik má dlouholeté zkušenosti s hmotným zabezpečováním velkých náboženských shromáždění. Zajišťoval stravování také při poslední muslimské pouti do Mekky.

Na generální audienci poznamenal Svatý otec na adresu pracovníků této firmy žertem: »Papež na vás dokonce vydělá!« Narážel tím na skutečnost, že všichni spolupracovníci této obří firmy se zřekli jedné hodinové mzdy a věnovali tyto prostředky na papežovo konto.

I dnes se platí krví – X.

NOČNÍ BDĚNÍ

Uplynul podzim a zároveň se zimou se hrozivě vplížila do vesnice bída. Od chléva ke chlěvu se rozmáhala dobytčí nemoc a bylo mnoho chudých sedláků, kteří při ní ztratili svůj poslední dobytek.

Také dobytek na dvoře Goretiiu zachvátila nákaza. Z bolavých tlam odkapávaly celé chomáče pěny a oteklé rozhnísané nohy nemohly unést vyhublá těla. Noc co noc někdo hlídál u těch zubožených hovádek, aby byl po ruce, když by se dalo ještě něco zachránit. Téhož večera zaujal své místo na slámně v rohu chléva Angelo. Ruce složené za hlavou, hleděl stmulu na komíhající se plamínek lucerny, nebo hleděl se soucitem a se starostmi na ubohá zvlřata a třpěl sám, že jim může jen tak málo ulehčit. Znovu a znovu vstával, aby setřel pěnu z jejich tlam, aby vytřel hnís mezi paznehty; tu a tam promluvil na nějaké zubožené dobytce, jež leželo před naplněnými žlaby, aniž by se dotklo žrádla. Potom šel zase do svého kouta a nořil se znovu do svého smutného hloubání.

Můj Bože, co jen s námi bude, když dobytek pojde? Pak budeme úplní žebráci a můžeme se na jaře zapřáhnout do pluhu sami. Kvůli tomu jsme se tedy celé ty dlouhé měsíce tak nemilosrdně dřeli a skládali jeden centesim k druhému, abychom my dva s Mariettou mohli jít k prvnímu svatému přijímání. Ech co, na to se nedalo myslet, když dobytek zdechal.

Angelo se chtěl modlit, ale nedokázal se ani soustředit na slova, protože uknutná starost mu nedopřávala klidu. A přece by bylo právě teď tolik potřebí se modlit: vřdyt nezasáhne-li Bůh nyní, je všechno ztraceno. Pak budou muset být rádi, najdou-li někde službu jako pacholci a dřevečky, on sám, ma-

minka, Marietta a později i všichni ostatní.

„Můj Bože, což jsi nás nenavřtivil dost velkou zkouškou?“ vydechl těžce. „Vzal jsi nám otce. Chceš nám teď vzít ještě dobytek? Jsi přece sama dobrota a milosrdenství. Neber nám přece i to poslední, hled, jak jsme neřtátní.“

Jako výkřik dozněla modlitba ztrápeného jinocha. Pak nastal řet klid jen dočas přerušovaný úzkostným zabučením trpících dobytčat. Goretiové se všichni už dávno uložili ke spánku, jenom starý Serenelli ještě nebyl doma. Teď teprv zaslechl Angelo, jak domácí pes řtěl, ale to nebyl řtěkot jako na cizího. Domovní dveře se otevřely a těžké kroky se rozlřhaly v síni. No jasně! Giovanni Serenelli se vrátil domů, opilý jako obyčejně v poslední době, kdy bylo nanejvř potřebí řtřit každý centesim.

Angelo jej slyšel klet a nadávat, protože se v temnotě nemohl dobře zorientovat. Náhle se rozlřtly dveře chléva a opilý vrávoval po hliněné podlaze sem a tam, až konečně zůstal stát před mladíkem s vytřestřeným pohledem a blábolil:

„Má to všechno nějaký smysl? Ty bestie přece chcípají a my s nimi. Táhni do postele! A mámě můžeš říct, že už není potřeba se modlit řůzenec. Vřechno je zbytečné. Tam nahoře se řádny Pánbůh ani řádny svatá Panna nestará o naše páchnoucí krávy a voly! Haha-ha!“

S úsměvem blázna řkobrtal zpět ke dveřím a za chvíli bylo slyšet, jak přibouchl dveře své komory. Chlapce začala najednou roztřásat zima, ačkoliv tu ve chlěvě nebylo vřbec zima.

Za několik okamžiků zaskřípaly dveře u chléva znovu. Vřtupil Alessandro Serenelli, řel si sednout k Angelovi a bručel: „Starý je zase namol opilý. Nechci být tam nahoře a dítat

se na tu trosku. Stejně bude ještě půl nejměně hodiny dřlat rámus a pak vypije ze sklenice poslední zbytek pálenky, až sebou konečně plácne někde do kouta jak mokřý hadr. Po tu dobu tu chci zůstat. Jak je s dobyt看?“

„Nic se nezlepřilo ani nezhorřilo, jen Strakatá se zdá být na tom hřře,“ odpovřdal tak napůl úst chlapec, který nebyl nijak nadřen pozdním návřtvením. Jeho obličeř se zachmuřil, když Alessandro vřtupil.

„A zrovna nejlepř dojnice,“ dočal mladý Serenelli, „no, stejně je to vřechno jedno!“

„Jak to míníš?“ vřptával se Angelo.

„To už jsi přece také mohl poznat, že tam nahoře, odkud se řídí svět, není vřechno v pořádku,“ smál se nenávřstně druhý. „My sedláci se dřeme až do krve, a stejně to k ničemu nedotáhne, zatímco vřácny panstvo sedí na svých zámcích a má se dřebe na naše útraty.“

„A co to má společného s Pánem Bohem,“ zabručel Angelo s hlubokými vráskami na řele.

„No, ty jsi ale tulpas! Hledíš na to, nic neřikáš a zdá se, že jsi s tím srozuměn. Ti všichni drží za jeden provaz, baroni, hrabata, knížata, biskupové i farářii a dobrý Pán Bůh také.“

„Rouháš se!“ vykřikl Angelo a vyskočil ze svého peledu.

„Co ty víř, panáčku, jak to ve světě chodí,“ uřklíbl se Alessandro a sám se schoulil na peledch.

„Pojd sem! Tu, ty si oce neumíš říst, ale já se tomu naučil. Mám tu noviny z Florencie. ‘Nezávislý zpravodaj’ se nazývají. To

bys měl říst! Třeba: Osvobození z otroctví církevní morálky, anebo zde je řlánek: Proti tvrdohlavým duchovním, kteří nepřejí pokroku. To by se ti udřlalo jasno, proč jsme v takové bryndě. Vzneřenii hřří ve svých palácích a chudii hladovějí. Pořkej, zde to stojí:

Čemokabátnici – víř, to jsou farářii – jsou nejnebezpečněřšii nepřáteli lidu. Systematicky chlupují masy, zatemňují jejich mozky kadidlovým kouřem a svými kázánii. V nich utěřují hladově, že se jim dostane odměny na onom světě, aby je tak mohli majitelé tím snadněji vřkořřtovat. – Stačí ti to, nebo mám říst ještě dál?“

„To je přece holý nesmysl,“ odpovřděl Angelo hnevřvě. „Já jen vím, že jsou kněží vůči chudým velmi řtědrí. Don Paliano se rozdělil s řebrakem o poslední kousek chleba a don Signori by dal chudým i svou poslední kořili, kdyby ji před ním jeho hospodyně neschovala.“

„To víř, to dřlají jen proto, aby byli mezi lidmi oblíbenii a aby nad nimi získali vřiv. Slyřels někdy kázání proti bohatým, jak to dřlal Kristus Pán? Kdo z těch důřtojných panů má odvahu říct hraběti Mazzolenimu, že spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do nebeského královřtví? He, kázali o tom v kostele v Conce nebo v Cistemě, v Campanorto nebo v Nettunu? A papeř u Sv. Petra neřekne o tom ani slůvko. A stejně by už mohl vřtahovat ta slova evangelia na sebe, když řije v takové nácheře. No, já už půjdu, starý přestál řádit a chrápe někde v koutě. Je to také to jedině, co ten starý satanář má: kořalku a – no, tomu ty ještě nerozumíš. Dobrou noc a poduj o tom, co jsem ti řikal!“

Hodnou chvíli hleděl Angelo stmulu před sebe. Bránil se náporu té řeči, a přece se neustále vřacela myřlenka, že něco na tom je, co řikal Alessandro.

A skutečně tomu tak na světě je. Bohatý zahalč se opájii

Posilněte víru svých pastýřů

svým bohatstvím a rozkošemi, zatímco sedlák se dře až do krve a nakonec musí stejně jít s hanbou dál a žít v bídě, jak se to stalo mému chudému a pilnému otci. A církev to vidí a mlčí k tomu? Je tomu skutečně tak? Musí se zeptat. Don Paliano! blesklo mu hlavou. V neděli se ho zeptám, aby mi to všechno vysvětlil.

Následující dny byl Angelo nějak divně tichý. Matka ho pozorovala s rostoucími obavami, neboť ji děsila představa, že by onemocněl. Nebo je to jen z přepracování? Ve dne se plahočí na dvoře a ve mlýně a ještě dost často v noci hlídá u nemocného dobytka.

„Dnes zůstanu u dobytka já,“ prohlásila paní Assunta, když zase přišla řada na Goretiovy. Hoch se sice bránil, že je to jeho záležitost a že matka je tak jako tak vyčerpaná. Selka ale neustoupila, a Angelo věděl, že její vůle rozhoduje. A tak se podrobil. Jen Strakatom svěřoval matčině obzvláštní pozornosti. Vždyť tuto noc se rozhodne, zda vydrží, nebo pojde – a toho ať nás Pán Bůh chrání!

„Tvá matka už ví, na co musí dávat pozor,“ ukončila selka rozhovor. Marietta jí vysvětlovala, že nemůže spát, když matkabolí, a tak dostala dovolení jít s ní do chléva. Paní Assunta pozorně prohlížela voly i krávy, kladla jim ruku na vlhké hřbety, dívala je mezi rohy a tak mile k nim pramlouvala, že i ta nerozumá hovádka vycitřovala něco z její dobrot. Strakatá vytřeštěně hleděla na selku svými tupými očima, které však nemohly skrýt bolest a strach. Vyhublá, bez nejmenší lesku na srsti, choulila se na čerstvě podsypané slámě. Paní Assunta naplnila nemocné kráve plný kbelík vody a podala jej blíž ubohému zvířeti, které nemohlo už ani vstát ke žláku. Žízňavě pila, ale řepu, kterou jí selka hodila, nechtěla žrát.

Rokračování příště

Často slyšíme stížnosti, že někteří naši spolupracovníci, kněze a jáhny nevyjímaje, již nejsou schopni nést tíži svých úkolů. Často se nedokážeme vypořádat ani s průměrnými těžkostmi. Jak je pak důležité, aby biskup stál vedle nich, posílil je ve víře tím, že jim pomůže vejít ve styk s živým a přítomným Bohem, aby získali radost z Boha, který je naše síla.

Biskup zde často nemůže být se svou prací hotov. Křesťané ve famostech se mě ptají: Jak můžeme pomoci našim kněžím? Moje odpověď pak zní: Jděte za nimi a stále se u nich zpovídejte. My kněží prožíváme ve zpovědnici nejpůsobivěji a neúčinněji nekonečné Boží milosrdenství. To pomáhá!

A když vidíme, jak mnoho křesťanů – laiků je v následování Krista daleko před námi, dodává nám to odvahy a pobízí nás to, abychom odvážněji vykročili na naší cestě víry.

Episcopus, to znamená: být dohlížitelem. Vidím svoji úlohu v tom, uprostřed veškeré rezignace a separace, uprostřed vši malomyslnosti obracet pohled k Bohu, který je nad námi, a nahlížet skutečnost Boha, který je uprostřed nás, abychom zakusili opravdu Boží radost, která je naše síla.

Ale kdo posílí biskupa, který je povolán, aby posiloval druhé? I on je pouze člověk! Biskupa posiluje teplost a důvěra jeho spolupracovníků. Biskupa posiluje víra svatého Božího lidu. Kdybyste věděli, co pro nás znamená!

Ale konec konů je to přátelství s Kristem, které je hlavní nosnou silou v životě biskupa. Pán řekl jednou svým učedníkům: *«Když jsem vás poslal, měli jste v něčem nouzi?»* Odpověděli mu: *«V ničem!»* (Lk 22,35) ... *Nepřízpůsobujte se již tanuto světu* (Řím 12,2) – *Neboť podoba tohoto světa pomine!* (1 Kor 7,32), usoudil tehdy apoštol. Ter-

to názor se dnes zvláštním způsobem vztahuje na biskupa. Lehké evangelium není Kristovo evangelium. To není schopno vyplnit srdce člověka. Kulturní křesťanství, které už neprovokuje, nemá s Kristem co dělat. *Pravda vás osvobodí* (Jan 8,32), říká Pán. Proto je biskupovi uloženo hlásat pravdu, ať je to vhod, či nevhod.

Pak také pravda učiní člověka vnitřně pravdivého. Moji současníci nejsou s to snést pravdu, a proto si pro své šimrání v uších našli vlastní učitele. Tady je místo pro biskupa, aby svědčil o pravdě. Pastýřská hůl není hůlka na procházky, nýbrž je to znamení, že dává druhým orientaci. Biskup není filmová hvězda, která se řídí diváckou oblibou. On je svědkem Kristovým. Proto ve všech svých dimenzích nemůže být ušetřen Kristova osudu.

Biskup je sympatizantem Krista, je jeho druhem v utrpení. Identifikace učedníka s posláním Pána ho dělá obdivuhodným. Ježíš nás miloval, až to bolelo. Bolelo ho, jak nás miloval. Rozlišovacím znamením Ježíše Krista je zcela se vydat, přijímat rány, být obžalován a odsouzen, být korunován trním a být ukřižován, aniž by to plácel.

Ale u biskupa, který je učedníkem a svědkem Ježíšovým, platí tato pokora života zasvěceného Bohu a vydávajícího svůj život u lidí víc než brilantní teologické formulace. Z takového učedníka vychází hluboké

teplo a srdečnost, jaké je schopen člověk, který je ochoten za všech okolností jít cestou kříže, stálého hledání a ověřování Pánovy vůle.

Jeho pevný postoj proti babilonizaci a ateizaci společnosti a světa jej sice přivádí na lavici obžalovaných veřejným míněním. Pak často nevidí na této lavici daleko široko žádného souseda. A přece probouzí právě tato osamocenosť u některých křesťanů, kteří jsou uchváteni Kristem, přání posadit se vedle tohoto společníka Kristova utrpení, abymu ulehčili jeho břemeno a sdíleli jeho samotu. A tak mu ani v těchto útrapách nechybí sympatizantů, spolupracovníků a pomocníků.

Z kázání ke biskupskému jubileu G. Weinholda
Deutsche Tagespost
12. 9. 1998
Přeložil –ls–

Joachim kardinál Meisner

Musíme stále znovu objevovat chuť Boha: živého Boha, Boha našich otců: Abrahama, Izáka, Jakuba. Boha, který se až nakonec zjeví v Ježíši Kristu.

* * *

Jí, Marii, matce krásného milování, bych chtěl především přiblížit mládež celého světa a celé církve.

* * *

Společně prosíme Otce našeho Pána Ježíše Krista, aby nám dovolil plnit jeho vůli.

Jan Pavel II.

Když věda souhlasí

Vědci odkrývají stále více a více důkazů o pravosti hypotézy, že svatá relikvie v Turíně je skutečně plátno, do kterého bylo zavřeno Kristovo tělo.

»Možná si představujete, že atmosféra, která obklopuje Turínské plátno, je pokojná jako gregoriánský chorál. Ve skutečnosti však je to svět, ve kterém úder stíhá úder. Je to svět nejtvrdší soustře a žárlivých teorií.« Těmito slovy zahájilo BBC vysílání o posledních novinkách kolem Turínského plátna. I přes toto výstižné vyjádření panujících sporů omezily se ohlášené novinky na všeho všudy zapadlé teorie. Posloužily londýnskému vysílání, aby znovu oživilo údajné důkazy o středověkém původu plátna, jak tomu bylo v případě radiokarbonových testů označených C14, které prováděly laboratoře v Oxfordu, Zurichu a Tucsonu v roce 1988. Ale pro BBC jsou dobré i ty nejabsurdnější teorie, aby dokazovala, že se jedná o falzifikát.

Tak dohatilo vysílání katalog nesmyslů, který byl sestaven v průběhu výzkumů plátna, o další příspěvek. Mezi autory patří i dva Angličané, Clive Prince a Lynn Picknett. Pro ně je Turínské plátno dílem Leonarda da Vinci. Kromě nesmyslu pokládat obraz na plátně za malbu, což odmítla skupina vědců již v roce 1978, obsahuje jejich teorie úplně nepředloženosti, jako by nevěděli, že Leonardo byl ještě v koléboce, když bylo plátno 22. března 1453 předáno rodu savojskému, a již sto let předtím bylo vystavováno na různých místech Francie.

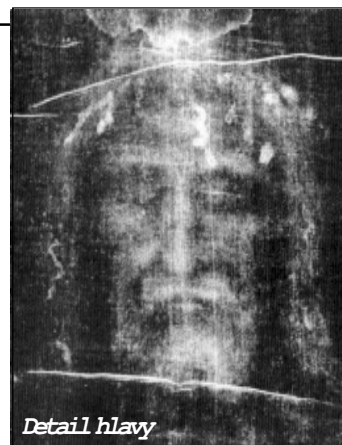
Ve stejném katalogu nesmyslů je teze Američanů Emily Craiga a Randal Breesa, kteří tvrdili, že takový obraz je možno pořídit pomocí barevných pigmentů, které se štětcem rozdělí po plátně a pak se vtlačí dřevěnou lžící. Jak se zdá, da tyto profesori univerzity v Tennessee neviděli ani fotografii plátna, než svou knihu sepsali. Totéž by bylo

možno říci o německé publikaci *Kriminální případ z Golgoty* od Karla Herbsta (jde katolického kněze, který byl v roce 1971 exkomunikován) a o knize *Komplot s Ježíšem* od Holgera Kerstena a Elmara Grubera. Pro ně je Turínské plátno sice autentické, ale středověké datování je podvod. Za tento podvod nemůže pochopitelně nikdo jiný než Vatikán. Proč? Aby zakryl pravdu, kterou plátno dokazuje: že totiž Kristus pod vlivem drog a krvácení byl sňat z kříže. Jsou přesvědčeni, že se jednalo o zdánlivou smrt. Otisky jsou způsobeny směsí myrhy a aloe, které byly nanášeny na stále ještě teplé tělo. Poháněn vědeckou skrupulí píše pan Kersten, že tento způsob vlastoučně vyzkoušel a sám si zhotovil příslušnou substanci. Otisky, které se pak na zkušebním plátně ukázaly, byly překvapivě podobné těm, které jsou na Turínském plátně. Chtěl-li by být autor opravdu korektní, musel by provést ještě jinou zkoušku: totiž podstoupit všechna strašlivá muka, o kterých plátno svědčí, a pak ještě zůstat naživu. Ve skutečnosti plátno ukazuje sedm set zranění, která pocházejí od římského bičování, tmové koruny a nesení kříže, od hřebů v zápěstí a od rány kopím do pravého boku.

Jak ukazují různé indicie, není možno popřít, že plátno zahalovalo mrtvé tělo. K tomu patří: posmrtné krvácení na pravém boku, při kterém je již odděleno krevní sérum; nohy, položené přes sebe, které vykazují mrtvolné stmutí, při němž spodní svalstvo zůstalo ochmuté v oné poloze, v jaké bylo na kříži, a konečně absolutní nepohyblivost, která trvala 30-36 hodin. Krev proudila z těla, které bylo vzpřímené. Vylila se ještě na kříži a pak se v hrobě panalu rozpustila, když přišla do styku s vlákny plátna, které bylo napuštěno olejovou směsí aloe a myrhy.

Ve skutečnosti se v případě Turínského plátna jedná o bitevní pole, kde se utkávají lidský génius s lidskou hloupostí. Neboť vědci zde stojí před »fotodokumentem« události, která změnila tvářnost světa. Shrňme krátce zcela jisté skutečnosti, které musí respektovat každý budoucí výzkum: 1) plátno obsahuje všechny znaky židovské nuční práce z 1. století; 2) zahalovalo mrtvolu osoby, která byla bičována, korunována tmím, s níž bylo násilně nakládáno, byla přibita na kříž, po smrti byl proboden její bok; 3) kontakt osoby s plátnem skončil po 30-36 hodinách a při uvolňování těla nedošlo k sebemenšímu pohybu a plátno nebylo z těla strženo; 4) plátno poskytuje obraz přední i zadní části těla; obraz se vytvořil oxidací a dehydratací vláken na jeho povrchu; má velmi vysoké rozlišení a při verti-

kální projekci postavy na horizontální rovinu se jeví jako trojrozměrný.

Dosud jsou nevysvětleny tyto otázky: Jak obraz vznikl? Jak se mohlo tělo z plátna uvolnit bez nejmenšího pohybu, když je několikrát ovíjeno? Kdo zná všechny vědecké výsledky od r. 1898 do dneška, tomu nezobývá prostor pro nejmenší pochybnost o identitě dotyčné osoby: Podle počtu pravděpodobnosti, který zohledňuje sedmero zvláštností utrpení a smrti, o které hovoří evangelia, byl tento člověk s pravděpodobností 200 miliard ku jedné Ježíš z Nazareta. Epistemolog Arnaud Upinsky prohlásil v této souvislosti: Důkazy, podle nichž lze identifikovat osobu z pohřebního plátna jako Ježíše z Nazareta, mají větší jistotu než otisky prstů.

Věřící vědí, že jejich víra vůbec nezávisí na autenticitě této relikvie. I když mají morální povinnost věnovat pozornost a úctu tomuto páteřnímu vyprávění o utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Krista, které je napsáno jeho krví, mají tu výhodu, že žádným způsobem nejsou nuceni cokoli dokazovat. Nicméně Turínské plátno je jediná skutečně dokumentující relikvie Ježíše Krista.

Naproti tomu upadají do rozpaků právě ti, kteří se cítí nuceni dokázat falešnost plátna, aby se nemuseli zabývat mnoha otázkami, které tato smrt vyvolává. Jsou ovšem také výjimky. Tak např. neomylný Edward Hall, který byl ředitelem oxfordského institutu, když se tam prováděly radiokarbonové testy

plátna. Prohlásil, že nemá žádný zájem na tom, zda plátno je rubásem, nebo ne, i když analýzy prokázaly na plátně stopy krve skupiny AB. Opojen chválou BBC za svůj »vědecký a rozumný postoj« potvrdil Hall po několikáté středověký původ plátna s poznámkou, že názor, jako by plátno »mělo něco společného s epochou Krista, je totální nesmysl«.

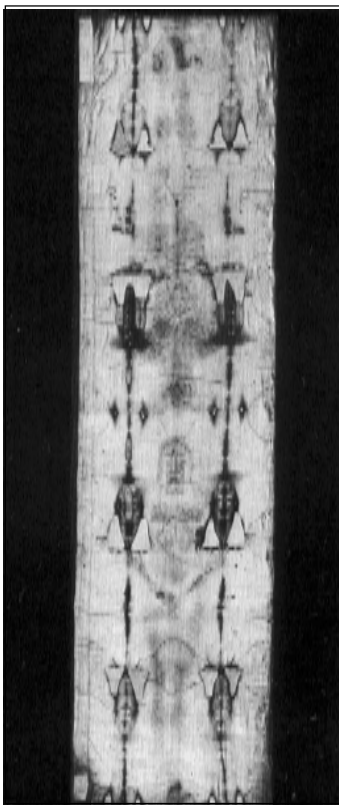
Úplnou vědeckou povrchností se však provinil ten, kdo požaduje, aby se plátno podrobilo radiokarbonovému testu, jak tomu bylo v oxfordských a dalších laboratořích v roce 1988, ale přitom jednoznačně odmítá vzít na vědomí jakékoliv jiné výsledky jiných vědců. Takový postup odpovídá chování lékaře, který chce zkoumat krevní obraz pacienta, ale zcela odmítá vzít na vědomí, že pacient právě snědl šlehačkový dort. Zatímco se již penzionovaný Hall a ostatní kolegové ze tří laboratoří včetně »garanta« Michaela Tity z Britského muzea sbalili ve vší tichosti do sloní věže svého radiového testu, jiní vědci už dávno věrohodností tohoto testu ráčně otřásli.

Jako první budiž vzpomenu nejnovější experiment francouzského biofyzika Jean-Baptisty Rinauda, který pracuje v jaderném výzkumném středisku v Montpellieru. Podle jeho přesvědčení mohou být kyselinové oxidace na povrchu vláken plátna v oblasti zobrazení, které obsahují trojrozměrné informace, obsahující postavu, a vertikální projekce bodů, ze kterých se obraz skládá, způsobeny protonovou emisí, kterou tělíška vyzařují vlivem působení neznámé energie. Odpovídající pokusy na plátně vedly k srovnatelným výsledkům: když bylo plátno ozářeno protony, získalo skutečně zobrazení povrchu, které odpovídá onomu obrazu na Turínském plátně. Rinaudo je toho názoru, že v tomto fenoménu se hrávají svou roli atomy deuteria, které se nacházejí v organických

substancích a skládají se z jednoho protonu a jednoho neutronu. Protony by mohly vést k podstatě obrazu, zatímco zářením neutronů se plátno dohacuje radioaktivním uhlíkem, čímž se současně stává »mladším« o 13 století. Tím je možno vysvětlit chybu v datování z roku 1988.

Současně velký význam mají nejnovější výzkumy vědce Dimitrije Kuzněcova z Institutu E. A. Sedova v Moskvě, který se zabývá výzkumem biopolymerů. Protože tento vědec je mezi jiným nositelem Leninovy ceny, mohli bychom vyloučit náboženský vliv na jeho práci. Pro svůj pokus použil kousek plátna z En Gedi, který pochází z doby Ježíše Krista a který mu byl dán k dispozici Izraelským institutem starožitností díky intervenci italského vědce Maria Moroniho. Při radiokarbonovém zkoumání pokusného plátna v Moskvě, Torontu a v Tucsonu bylo stáří vzorku určeno na rok 200 před Kristem. Pak byl pokusný vzorek vystaven podobným podmínkám, jaké muselo

Plátno jako celek

Svatý hrob v Jeruzalémě

vyržet Turínské plátno při požáru v Chambery v roce 1532: vysoké teplotě v uzavřeném prostoru v přítomnosti stříbra (dřevěná schránka byla doložena stříbrem). Stříbro působilo jako katalyzátor při karbonizaci celulózy, takže se plátno dohatilo o uhlík. Po pokusu byl vzorek opět datován pomocí radiokarbonového testu. Tentokrát se jevil jako o 14 století mladší. Význam stříbra při »omlazovacím« procesu bylo možno konstatovat i na zbytcích látek, které se nacházely v blízkosti tohoto drahého kovu při výbuchu Vesuvu v roce 79 po Kristu a byly nalezeny ve vykopávkách v Pompejích.

Další objev byl učiněn ve Spojených státech. Mikrobiolog Leoncio Garza Valdes z univerzity v Sant Antonio v Texasu prohlásil, že našel na Turínském plátnu lichenotellie. Jedná se přitom o biologickou směs hub a bakterií, které obalí vlákna plátna jako patina, kterou není možno odstranit ani čištěním. Tato patina dále znehodnocuje radiokarbonový test. Pokud jde o zbytky krve na plátně, začal předčasně zemřelý francouzský genetik Jérôme Lejeune výzkumný projekt, při kterém chtěl najít genetický důkaz existence molekul lidského hemoglobinu. Mezitím však našel několik krevních tělísek. Analýza prokázala, že se jedná o lidskou krev. Tak potvrdil Lejeune závěry, k nimž dospěl profesor suché medicíny v Turíně Pierluigi Baima Bolone r. 1981.

Zajímavá je skutečnost týkající potní roušky ze španělského Ovieda. Zde se od 8. století uchovávalo plátno o velikosti 83x53 cm. Baima Bolone našel na této roušce stopy krve, potu a slin a potvrdil tak nálezy sindonologa Mons. Giulia Ricciho. Z těchto stop sestavil Bolone počítačový obraz tváře, který je identický s obrazem z Turínského plátna. Rovněž krevní skupina u krve z dvou relikvií je shodná. Existence potní roušky z Ovieda je prokázána bez přerušování již od 8. století. Jedná-li se tedy o relikvie po totožné osobě, je teprve středověký vznik Turínského plátna vyloučen.

Sindonolog Gino Zaninotto, který již dříve nalezl kázání Řehoře Referendaria, ve kterém se o Turínském plátně hovoří v 11. století, našel další pramen: *Codex Vossianus Latinus Q 69* z desátého století, který zaznamenává vyprávění ze Sýrie z 8. století. Zde se můžeme dočíst, že Ježíš zanechal otisk celého svého těla v plátně, které bylo přechováváno ve velkém chrámu v Edesse, kde bylo osmkrát přeložené uschováno do roku 944.

Jestliže se někdo chce stále odvolávat na list biskupa Pierre d'Arcis z roku 1389, který má za to, že obraz na plátně je namalován, chová se jako onen japonský voják, kterého pokládali za nezvěstného, a když jej mnoho let po válce našli v džungli, odmítal uvěřit, že válka již dávno skončila.

30. října 3/1995

Překlad -ra- kráčevo

Stařec a moře mládí

Skončilo jedinečné světové Jubileum mládeže. Svatý otec Jan Pavel II., kterého mládí nazvali »náš děda«, si získal u mládeže z celého světa až neuvěřitelné sympatie. Občas slyšíme stesky, že církev ztrácí kontakt s mladými, protože její duchovenstvo tvoří převážně staří kněží. Osmdesátiletý papež však dokazuje, že k tomu, aby mohl duchovní oslovit účinně mladého člověka, nepotřebuje mladý věk, ale hlubokou přesvědčující víru a opravdovou lásku k Bohu a k mladému člověku. Jan Pavel II. mladým v ničem nenadbíhá, nijak se jim nepodobí. Naopak vystupuje s takřka absolutistickými požadavky, které si dovoľují zpochybňovat i někteří moderně ladění teologové, protože je pokládají pro dnešní dobu spíše za neúnosné. Žádá od nich bez obalu to, co se mnohý kněz neodvážá ani vyslovit před dospělými: žádá od nich úplné obrácení, plnou odevzdanost Ježíši Kristu a bezmeznou důvěru k Matce Boží, žádá od nich bezpodmínečnou předmanželskou čistotu a manželskou věnost, žádá od nich věnost až k prolití krve. Žádá od nich, aby na sebe

vzali Kristův kříž a dočtvali se pro druhé. Může si dovolit vyslovit ty nejvyšší požadavky, protože je sám konkrétním příkladem a dokladem jejich věrného plnění a uskutečňování.

Mladí si zamilovali právě tohoto konzervativního papeže, kterému ne jeden teolog nemůže přijít na jméno. Jeden bláhový český teolog si zcela nedávno dovolil (soukromě) poznamenat: »Až tento papež zemře, ani pes po něm neštěkne!« Když jsem sledoval, jak tento papež – stařec – s minimem slov a gest vede živý a nadšený dialog s dvěma miliony mladých, kteří mu »visí na rtech«, neumím si představit, jak by se mohla taková početilá předpověď nebo spíše marné přání uskutečnit. Ti mladí na současném papeži nevidí nic z toho, co se jim jinak stále všemožně staví před oči jako ideál a nejvyšší hodnoty: mládí, zdraví, sílu, dratnost, bohatství, úspěch. Ale tento těžko pohyblivý stařec jim nabízí něco, co jim žádný jiný »ideál« nemůže nabídnout: je to přímo zážitek a zkušenost opravdu milujícího otcovského srdce, které je živým svědkem a přesvědčujícím obrazem milujícího srdce nebeského Otce.

Kolem polského papeže, papeže, který vyrostl v naprosto tradičním křesťanství, se neshromažďují staromilci, ale formuje se mladá církev, která se opírá nikoliv o zděděnou tradici, ale o osobní zkušenost, o prožívanou víru a přesvědčení a sněhuje k svobodné sebeobětující odevzdanosti Ježíši Kristu. Málokdo z těch dvou milionů mladých lidí přišel do Říma sám za sebe. Většina z nich představuje spíše něco jako »delegátka« širšího společenství mladých křesťanů. Kolik by bylo třeba Římů, aby je mohly přijmout, kdyby přišli všichni? V každém případě tato mladá Wojtyłova generace, stará jako jeho pontifikát, představuje jednu z největších nadějí církve a současné špatnou vyhlídkou pro ty prognostiky, kteří soudili, že církev vymře spolu se současnou starou generací věřících. Církve nevymře, vymřou jen všichni ti věční nespokojenci, kteří by ji chtěli »zglajchšaltovat« se světem, kteří vznášejí stále nové a nové požadavky na její demokratickou sekularizaci. Papež se už na ně ani nechylí. Stačí mu, že je odsoudili jeho předchůdci. On se zaměřil k budování: vychovává si novou generaci, novou mladou církev, která se nestraduje o své pohodlí, o svůj blahobyť, která nenachází své potěšení v kompromisech s tímto světem, ale ve věnosti Ježíši

Kristu. Tito mladí poznávají, že starý papež má pravdu, když jim říká, že u Ježíše najdou radost, která převyšuje všechno pomyšlení. Tito mladí rozumí »svému dědovi«, a tím spíše je jim cizí to, oč vlastně jde všem těm pesimistickým kritikům.

A tak se miliony mladých katolíků vrací do svých domovů nikoliv s kocovinou v hlavě

a vrávoravým krokem jako účastníci chlušující »technoparty«, ale s očištěným srdcem, obnovenou vírou, povzbuzenou nadějí a oživenou láskou k Bohu i k lidem, kterou zažili jako osobní zkušenost a která je naplňuje i v tomto zachmuřeném světě radostí a světlem.

Nyní ovšem bude mnoho záležet na tom, jak místní církve využijí tento duchovní potenciál a zapojí jej do každodenního života církve, který zdaleka nespočívá jen ve velkých, jakkoliv krásných shromážděních. Podává se jim to tak, jak se to obří staříčkému papeži: modlitbou, krajním sebeobětováním a přesvědčujícím osobním příkladem.

—w—

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2000

ZÁŘÍ

- 7. 9. – 11. 9. – exerciční základ podle sv. Ignáce (P. J. Sýkora SI)
- 15. 9. – 17. 9. – mariánská duch. obnova „Znamení času“ (P. S. Weigel)
- 24. 9. – 28. 9. – duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné (Mons. M. Klisz)

ŘÍJEN

- 3. 10. – 7. 10. – duchovní obnova pro mariánské ctitele (P. J. Hladiš SI)
- 15. 10. – 21. 10. – kněžské exercicie „Jsme Kristovým listem“ – spiritualita kněze pro 21. stol. (P. M. Fiala OPraem.)
- 23. 10. – 27. 10. – duchovní obnova pro ženy a muže (P. R. Janča OFM)

LISTOPAD

- 5. 11. – 10. 11. – kněžské exercicie. Téma: I. týden ign. duch. cvičení. Společná četba: „Kde jsi, Adame?“ (P. J. Augustyn SI)
- 12. 11. – 15. 11. – duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství (P. M. Kabrda SDB)
- 15. 11. – 18. 11. – duch. obnova pro snoubence (P. J. Berka OPraem.)
- 19. 11. – 23. 11. – exerciční pokračování podle sv. Ignáce, II. týden (pokračování z r. 1999) – starší ženy (P. J. Pavlík SI)
- 27. 11. – 30. 11. – duchovní obnova – příprava na advent a nový liturgický rok (P. A. Mička OP)

PROSINEC

- 12. 12. – 16. 12. – adventní duchovní obnova (P. J. Pavlík SI)
- 28. 12. – 1. 1. 2001 – duchovní obnova pro mládež od 14 let (P. P. Vaculík SDB)

Ceny za pobyt – ubytování na noc: dvoulůžkový pokoj – 100 Kč; jednolůžkový pokoj – 150 Kč; apartmá pro 2 osoby – 150 Kč; apartmá pro 1 osobu – 250 Kč; celodenní strava – 100 Kč

Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax: 0632/714 20.

Dopis nemocným - září 2000

Drazí nemocní!

Tentokrát Vás možná trochu překvapím. Od svých školních let jsem si totiž v měsíci září dělávala jakási předsevzetí pro nový školní rok a -věřte, nevěřte, i když už dávno nejsem školou povinná - dělávám si je dodnes. Ne, že bych byla tak vědychtivá, ani tenkrát, natož dnes, ale přece jen je stále co vylepšovat. Tam by bylo třeba něco přidat, tam zas možná i ubrat, něco poopravit, nebo úplně změnit, prostě stále znovu se na něco zaměřovat. Nechtěli byste to také zkusit?

Dnes mi velice leží na srdci jubilejní rok. Už je září, podzim, už se připozdívá. Vyžila jsem opravdu všechno, nebo snažila jsem se aspoň o to, abych získala co nejvíce ze všech milostí, které mi Pán v tomto svatém roce tak bohatě nabízí? Nebyla jsem liknavá, pohodlná, zaměřená jen na sebe a své potíže? Uvědomovala jsem si, jaké poklady mohu v jubilejním roce získat nejen pro sebe, ale i pro druhé?

Sv. otec Jan Pavel II. říká, že oslava jubilea umožňuje hledět na Ježíše Krista jako

na cílový bod předcházejícího času a jako na výchozí bod času následujícího. Ježíš skutečně zahájil nové dějiny nejen pro ty, kteří v něho věří, ale pro celé lidstvo, protože spásu, kterou uskutečnil, nabízí každému člověku. Kristus není včera nebo před dvěma tisíci roky, Kristus je dnes a bude takto až do poslední doby tohoto světa. Náš život a naše budoucnost jsou v Božích rukou. Svět pomíjí, ale Bůh zůstává. On a jeho Syn Ježíš Kristus nás zvou, abychom vstoupili do jejich božského života. Toto je naše budoucnost, k tomu je člověk povolán, každá lidská osoba.

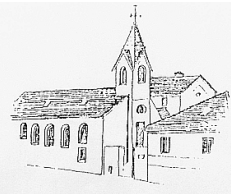
Máme otevřít dveře Kristu! To znamená otevřít se jemu a jeho učení, stát se svědky jeho života, utrpení a smrti. Znamená to spojit se s ním modlitbou a svátostmi a dokazovat, že Pán je stále s námi. Děláme to? A uvědomujeme si, že snad bychom to měli dělat ještě vroucněji, opravdověji, celým srdcem? Protože - už je září, už se opravdu připozdívá!

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

MŮŽETE NÁM POMOCI?

Sestry Apoštolátu sv. Františka děkují všem dárcům, kteří se podílejí na první etapě oprav kaple sv. Václava,

a konventu sester v Praze 6-Dejvicích. Omlouváme se zároveň těm z nich, u kterých se nám nepodařilo zjistit adresu, a proto prosíme, pokud potřebujete potvrzení o daru, sdělte nám laskavě adresu.

Prosíme dále naléhavě o finanční pomoc pro druhou etapu oprav konventu pro ošetřování našich starších a nemocných sester. Jde o rozvod vody, kanalizace, elektriny, další stavební úpravy a zajištění statiky. Finanční dary můžete zasílat na č. účtu u Komerční banky a.s. v Praze 6: 19-8473380257/0100, nebo zatelefonovat, abychom Vám mohly zaslat složenku.

Vám všem, kteří se na tomto díle podílíte, vyprošujeme Boží požehnání, ochranu Panny Marie a prosíme, aby Pán odměnil štědrost Vašich srdcí.

Sestry Apoštolátu sv. Františka
Proboštská 3, 160 00 Praha 6
Tel. 02/312 32 17

Medjugorje 24.-30. 9. 2000, Řím-Milénium 2.-8. 11. 2000. KCK Mísie, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/ 74 11 50.

Liturgická čtení

Neděle 10. 9. - 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 35,4-7a

Ž 146 (145), 6c-7.8-9a.9bc-10

Odp.: 2a

2. čt.: Jak 2,1-5

Ev.: Mk 7,31-37

Pondělí 11. 9. - ferie

1. čt.: 1 Kor 5,1-8

Ž 5,5-6.7.12

Odp.: 9a

Ev.: Lk 6,6-11

Úterý 12. 9. - ferie

1. čt.: 1 Kor 6,1-11

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a

Ev.: Lk 6,12-19

Středa 13. 9. - památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: 1 Kor 7,25-31

Ž 45 (44), 11-12.14-15.16-17

Odp.: 11a

Ev.: Lk 6,20-26

Čtvrtek 14. 9. - svátek Povýšení svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b-9 nebo Flp 2,6-11

Ž 78 (77), 1-2.34-35.36-37.38

Odp.: srov. 7c

Ev.: Jan 3,13-17

Pátek 15. 9. - památka Panny Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7-9

Ž 31 (30), 2-3a.3b-4.5-6.15-16.20

Odp.: 17b

Ev.: Jan 19,25-27 nebo Lk 2,33-35

Šobota 16. 9. - památka sv. Ludmily

(na Moravě: nez. pam.)

1. čt.: 1 Kor 10,14-22

Ž 116 (115), 12-13.17-18

Odp.: 17a

Ev.: Lk 6,43-49

Breviář pro laiky

Uvedení

do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1028	1044	1060	1734	1504	1512	1708
Žalm	783	783	786	783	786	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1734	1504	1512	1515
Antifony	1030	1046	1062	1076	1504	1513	1516
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1735	1505	1513	1516
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1065	1735	1505	1513	1517
Prosby	1033	1049	1065	1724	1505	1655	1711
Záv. modlitba	714	1050	1065	1500	1506	1514	1517

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1506	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1506	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1506	1116	1131

Nešporý:

SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1736	1507	1514	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1508	1514	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1508	1661	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1737	1510	1514	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1074	1737	1510	1515	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1510	1664	1135
Záv. modlitba	714	714	1060	1075	1500	1506	1514	716
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

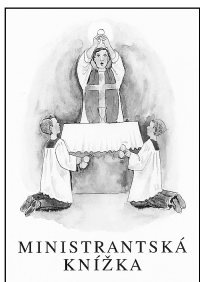
MINISTRANTSKÁ KNÍŽKA

Průvodce ministrantskou službou podle zásad hnutí „Pueri Domini“. Sepsal Josef Janšta.

Knížka je určena pro práci s ministranty v rámci školního roku. Rozlišuje tři období ministrantské služby – období přípravy, ministrování a lektorské služby. V přípravném období se adept služby u oltáře seznámí se vším o liturgii a liturgickém prostoru. Tato část končí přípravou na dořad přijetí mezi ministranty. Období ministrování je rozvrženo na sedm roků.

Každý rok doprovází ministranta světec jako příklad služby Bohu a lidem. Světec je průvodcem i lektorské služby.

Ministrantská knížka obsahuje také přílohu modliteb (před a po mši svaté, po svatém přijímání).

MINISTRANTSKÁ KNÍŽKA

NOVINKA

Brož., A5, 88 stran, 49 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Pavel Ambros: O MODLITBĚ

Pochopit Denní modlitbu církve můžeme jen tehdy, když budeme rozumět jejímu původu. Tato modlitba nás těsně spojuje s křesťany celého světa, především však s křesťanským Východem, kde má také své kořeny a stále žijou tradici. Proto může spojovat obě tradice, východní a západní, těsným poutem. Publikace naznačuje některé vývojové prvky při tvorbě dnešní podoby této modlitby.

Refugium, váz., přebal, 120x186 mm, 80 stran, 98 Kč

Tomáš Špidlík: MY V TROJICI

Knihy uvádí do tajemství trojjediného Boha. Nemluví o Bohu, ale v Bohu. S duchovní moudrostí nás přivádí do srdce, do schránky hodné nejvyšší úcty, v níž žijeme, hýbáme se a jsme. Tyto stránky

jasně vedou toho, kdo jim naslouchá, aby přebýval v Bohu tím, že vstoupí do věčné hry Slova, jež spočívá v náručí Otcově jako dítě v klíně matky.

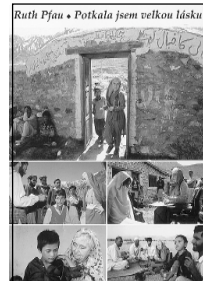
Refugium, váz., přebal, 120x186 mm, 148 stran, 139 Kč

Ruth Pfau:

POTKALA JSEM VELKOU LÁSKU

Jedinečná autobiografie lékařky, misionářky malomocných v Pákistánu, Dr. Ruth Pfau, s níž mimo jiné spolupracuje Likvidace lepry. Dr. Pfau je ve svých výpovědích bezprostřední, kultivovaná, a přitom lidová.

Triality, brož., A5, 116 stran, 89 Kč

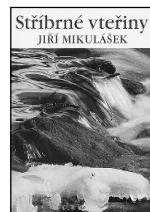

Jiří Mikulášek:

STŘÍBRNÉ VTEŘINY

Generální vikář brněnské diecéze se poprvé představil jako autor krátkých textů k zamyšlení v útlé knížečce „Kde by se vzalo to dobro?“ (vyšlo v roce 1999). Nyní přichází s novými příběhy, jimiž chce předat radost a povzbudit k objevování „stříbrných vteřin“ v životě každého člověka. Stříbrnými vteřinami se rozumí drobné životní zážitky, kterými nám Bůh objasňuje tajemství svého království.

Cesta, brož., 115x160 mm, 84 stran, 55 Kč

Upozorníme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/24 92 15 01.

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního úřadu v Olomouci. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídné v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že vydávatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Přehledná redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podílujeme konečným úsudku církve. Nevyzdáné nezveřejníme při svéky nevracíme. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.lmnet.cz; http://www.ova.lmnet.cz/svetlo). Registrace MK ČR 7225. Podávání novinych zaslánek povoleno oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEVŇAČKY VYŘÍ- ZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vlnohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinych zaslánek povoleno SP, s. p. ZSR Bratislava, č.j. 3335-ORC zo dňa 21. 5. 1996.

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Placeno převodem
706 035

Novinové výtahy

odesílatel: